

DINOOTJE

DINOOTJE

de kleine T-Rex

Kraantjevogel

Schrijver: Kraantjevogel
Coverontwerp: Kraantjevogel
Website: <http://www.knotsgekkeverhalen.nl>
ISBN: 9789 4021 84013

Voorwoord

Dinootje is een kleine T-Rex. Hij is heel sterk en zwaar, daarom gaat er nog wel eens iets kapot. KRAK. Toch zit hij op een gewone school met een echte juf en echte kinderen.

Mijn kleinzoon vindt de verhaaltjes van Dinootje geweldig.

Een dinosaurus en dingen die kapotgaan. Het kan niet mooier.

Het duurde een paar jaar, maar nu heb ik een boek vol

knotsgekke verhalen over Dinootje, ruim geïllustreerd met

grappige tekeningen. Ik hoop dat andere kinderen er net zoveel

plezier aan beleven als mijn kleinzoon.

Inhoud

Inleiding.....	5
Naar school	10
De speeltuin	18
Een cake bakken	24
Op vakantie.....	31
Dinootje is jarig	39
De tandarts	45
Het Dinopark	51
Dinootje is ziek	56
De zwemles.....	62
De vader van Dinootje.....	68
Afrikaanse trommels.....	73
Het kasteel	82
Dinootje wordt gepest.....	90
Op judo	97
Een mug op de slaapkamer	103
Het pretpark	108
Op voetbal.....	113
De droom	120
Boodschappen doen.....	126
Sinterklaas.....	131
Wintersport	137
Kerst.....	143
Een huisdier	149

Inleiding

Ver weg in het ijskoude Siberië leven twee dinosaurussen. Het zijn de laatste Tyrannosaurus Rexen. Alle andere dinosaurussen zijn lang geleden uitgestorven. Het zal voor deze twee ook niet lang meer duren. Ze zijn mager en hebben honger omdat er elk jaar minder te jagen is in de bossen. Ook hebben ze dorst omdat het meer in de zomer helemaal opdroogt. Als zij doodgaan, is het afgelopen met de dinosaurussen op de wereld.

Zomaar op een dag zegt het vrouwtje dan ook: ‘Ik wil een baby-dinootje, zodat we niet zullen uitsterven.’

‘Wraah,’ brult hij. ‘Zo’n kleine kruimel, die alleen maar huilt, spuugt en poept.’

‘Ja, zo een,’ zegt ze en kijkt hem verliefd aan.

Het komt er dus van. Het vrouwtje legt een ei. Een dinosaurus-ei. Ze houdt het warm in een nestje van takken en bladeren. Met een tevreden lach om haar bek wacht ze geduldig af.

Wanneer maanden later de eerste barstjes in het ei komen, kan ze haar geluk niet op. Haar baby’tje komt eraan.

‘Hallo lieverdje,’ zegt ze, ‘ik noem jou Dinootje.’

De vader gromt alleen maar een beetje tegen het kleintje.

‘Hm, het is tenminste een jongetje. Dan kunnen we later samen op jacht. Dan zal ik hem leren hoe je een geit moet vangen en opeten.’

De moeder van Dinootje gaat recht tegenover hem staan en brult er bijna uit: ‘Daar komt niets van in, mannetje.’

Hij kijkt haar woest aan, maar doet toch een stapje achteruit.

‘Ik wil dat hij opgroeit in een beter land dan hier. Ik wil dat hij gewoon naar school gaat om van alles te leren.’

Het is even stil, maar dan barst hij in lachen uit. ‘Een T-Rex op school. Laat me niet lachen. En waar is die school dan wel.’

‘In de mensenwereld,’ zegt ze vastbesloten. ‘Ik neem hem mee naar de mensenwereld. Daar sterf je niet uit zoals hier.’

De vader van Dinootje keert zich brullend om: ‘Je gaat je gang maar, ik ga niet mee.’ Hij verdwijnt in de bossen.

Wanneer Dinootje eenmaal goed kan lopen, vertrekt ze samen met haar zoontje naar de mensenwereld. Dagen en dagen trekken ze door de bossen. Het gaat niet makkelijk, maar op een gegeven moment zijn ze bij de rand van het bos. Daar zien ze een klein vervallen boerderijtje. In de tuin loopt een oude man het onkruid te wieden.

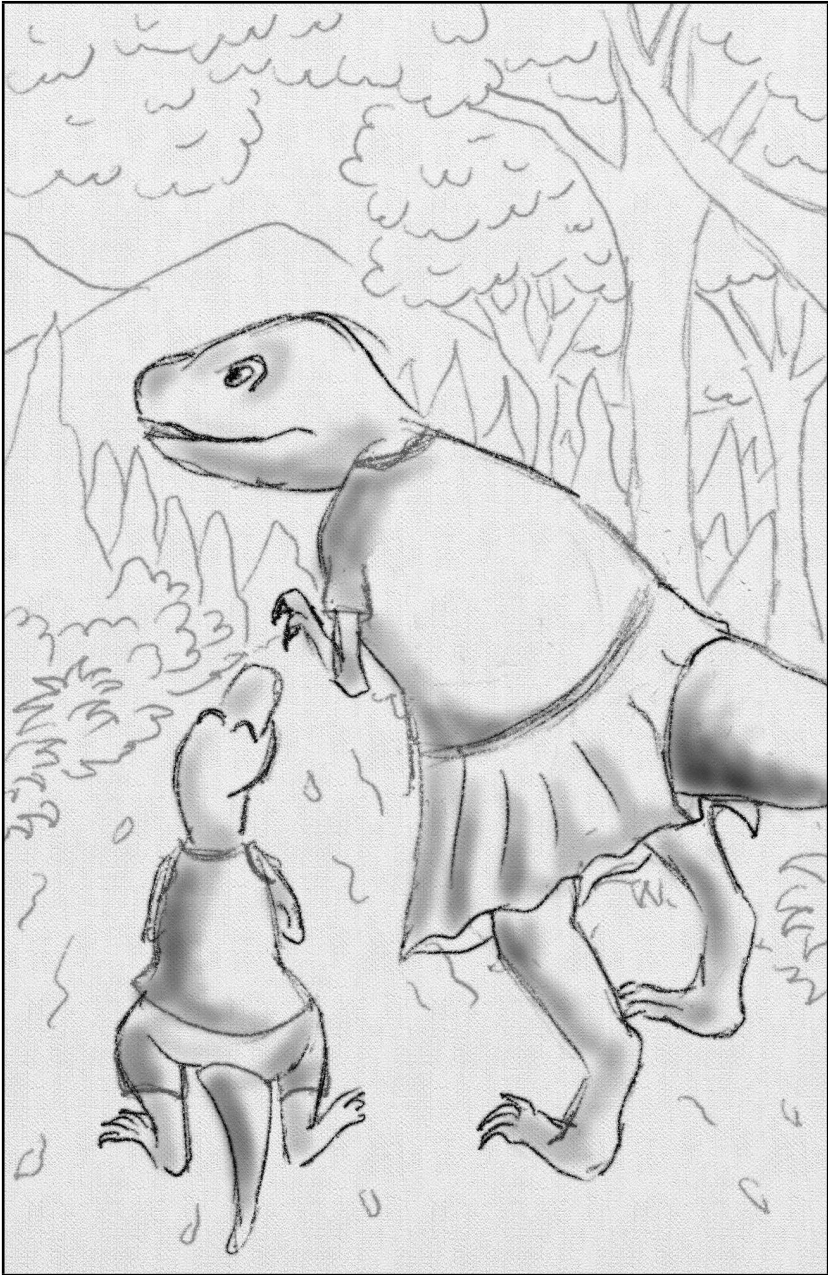
‘Ga jij maar,’ zegt ze tegen haar zoontje, ‘van mij schrikt hij teveel.’ Dinootje loopt naar hem toe. De man schrikt niet. Hij is wel wat gewend in deze ongere woestenij.

‘Heb je honger of dorst,’ vraagt hij vriendelijk. Dinootje verstaat er natuurlijk niets van en knikt met zijn kop. De oude man verdwijnt naar binnen en komt even later samen met een oude vrouw naar buiten. Op een groot bord dragen ze een stuk vlees. ‘Het is wel koud vlees,’ zegt de vrouw, ‘maar als je honger hebt lust je alles, toch?’ Dinootje wijst met zijn poot naar de rand van het bos.

‘Is er nog een?’ zegt de man, ‘laat die dan ook maar komen, we hebben vlees genoeg.’

Ook van de grote T-Rex schrikken ze niet. Er komen vaker grote roofdieren uit het bos.

Dinootje en zijn moeder mogen slapen in de schuur. Ze weten dat dit mensen zijn, maar ze kunnen ze niet verstaan. Dinootje probeert de mensentaal na te doen, maar er komt alleen wat raar gegrom uit zijn bek.

Wanneer de oude man en vrouw dit horen, worden ze enthousiast om de twee T-Rexen echte mensentaal te leren. Dat gaat in het begin heel moeilijk. Ze blijven dan ook lang logeren en na een jaar spreken ze de mensentaal goed. Dinootje een stuk beter dan zijn moeder.

‘Dank je wel,’ zegt Dinootje, ‘we hebben veel geleerd bij jullie. Nu gaan we op pad om een school voor mij te vinden.’

Het oude vrouwtje loopt naar de achterkamer en komt terug met een stapeltje kleren. Dit heb ik ondertussen genaaid voor jullie. In de mensenwereld kan je toch niet in je blote billen blijven lopen. Ze moeten allemaal lachen en na nog vele bedankjes vertrekken Dinootje en zijn moeder in mooie kleren.

Het duurt nog weken voordat ze bij een klein plaatsje in Nederland zijn. ‘Dit lijkt me wel geschikt voor ons,’ zegt de moeder. ‘Ga jij maar eens verkennen.’ Ze kijkt haar zoon trots na. Hij is nu vier en ziet er al geweldig uit.

‘Hallo,’ zegt Dinootje voorzichtig tegen de eerste de beste die hij tegenkomt. Het is toevallig de juf van school.

De juf draait zich om en ziet een alleraardigst dinosaurusje staan, die netjes is gekleed en ook nog eens goed kan praten.

Helemaal geen monster waar je bang voor hoeft te zijn.

‘Hallo, ik ben de juf van school.’

‘Dag juf, ik heet Dinootje en wil hier samen met mijn moeder komen wonen.’

Zo is het gekomen dat er in het kleine plaatsje in Nederland twee dinosaurussen wonen. De mensen daar kijken er niet meer van op, ze zijn het ondertussen gewend. Maar het blijven natuurlijk wel T-Rexen. Groot, sterk en af en toe hard brullend.

Naar school

‘Wanneer gaan we nou, mam?’

Dinootje kan bijna niet wachten. Vandaag is zijn eerste dag op school. Hij is er gewoon een beetje zenuwachtig van en staat al een half uur heen en weer te springen met in zijn hand het nieuwe lunchtrommeltje. Er zitten vier boterkammen in, allemaal met pindakaas. Hij wilde eigenlijk tien boterhammen meenemen, maar dat paste niet. Hij zal straks wel honger krijgen.

‘Misschien moet ik nog wel zo’n trommeltje, mam? Dan kan ik meer boterhammen meenemen.’

‘Dat zien we nog wel, jongen. Ga eerst maar eens kijken hoe het gaat op school.’

‘Oké, kom dan.’

‘Ja-ha,’ zegt zijn moeder. ‘Doe nou maar rustig, we gaan al.’ Dinootje trekt zijn moeder voort. ‘Vlug mam, anders zijn we te laat.’ Hij rent al vooruit.

Wanneer ze eindelijk bij de school aankomen staan alle kinderen hem aan te gapen. Een dinosaurusje? Bij hun op school? Dat hebben ze nog nooit meegemaakt. Maar het is waar. Hij loopt echt naar binnen.

‘Goedemorgen kinderen,’ zegt de juf terwijl ze glimlachend rondkijkt naar al die verbaasde gezichten. ‘Vandaag komt er een nieuw kindje bij ons in de klas, een dinosaurus-kindje.’

Dinootje staat verlegen naar de grond te kijken.

‘Hij heet Dinootje,’ gaat de juf verder, ‘en hij is nog een beetje verlegen.’

‘Hallo Dinootje,’ roepen alle kinderen samen.

Dinootje kijkt op, doet zijn bek open om wat terug te zeggen, maar van de zenuwen komt er alleen maar een harde brul uit zijn bek. ‘WRAAH’.

De juf en de kinderen schrikken zich een hoedje.

‘Je moet nog wel even wennen, hè Dinootje?’ Ze aait hem voorzichtig over zijn kop. ‘Ga daar maar op het stoeltje zitten,’ en ze wijst naar een leeg stoeltje bij de grote tafel.

Dinootje knikt en loopt ernaartoe.

Hij gaat zitten en ... KRAK ... hij zakt er zo doorheen. Het stoeltje is helemaal kapot. Het ligt in honderd stukjes op de grond.

‘Alle-apen-op-een-stokje,’ roept de juf van schrik. Ze loopt naar Dinootje toe en zegt: ‘Het geeft niet hoor, dat stoeltje was vast al een beetje kapot. Hier, kom maar op dit stoeltje zitten.’ Ze neemt hem mee naar een ander plekje.

Dinootje gaat voorzichtig zitten. De kinderen kijken in spanning toe. ...KRAK ... Ook dat stoeltje gaat dwars doormidden en Dinootje valt languit op de grond met zijn poten in de lucht.

De kinderen moeten allemaal lachen. Dat is een grappig gezicht, zo’n dinosaurusje die op de grond spartelt.

Maar Dinootje vindt het helemaal niet grappig en begint te huilen. Niet een klein snikje of zo. Nee, echt heel hard huilen, zoals alleen een dinosaurus maar kan huilen. De tranen vliegen in een stortvloed uit zijn ogen. Zo veel dat er een plas op de grond ontstaat. De kinderen gaan zelfs op hun stoeltjes staan, anders krijgen ze natte voeten. Dinootje blijft maar huilen. De juf loopt door de plas tranen naar hem toe en slaat haar arm om hem heen.

‘Nou, nou, Dinootje. Het geeft niets hoor. We verzinnen er wel wat op.’